

Goldstein Imre
(Szerelmes) Dal
A (Szülő) Földről

*sajogsz bennem mint
vajúdás elmúlás*

*történetünk nincs
közöttünk semmi nem történt*

*nem vagy enyém
de nélküled mi vagyok én*

és ki hagyott el kit

*csak a búcsú
még a mienk
a bánat s a holtszülött szó*

*múlt és jövő nélküli
létünk az örök hallgatás
és a vágyakozás*

Csak őt látom

Belehaltam apámba
már a rákövetkező reggelen,
mikor ő újraszületett a tükörben

Azóta együtt élünk
(úgy, mint addig soha)
két szempár éltető kereszttüzeben

Azóta minden más és minden a régi,
ráncokkal, deregedő hulló szálakkal, akarva
nem akarva folytatom ott, ahol ő abbahagyta

Kezével kezemben,
kórházi ágyon ülve hagyott itt
három órával azután, hogy két tengert átrepültem

Megvárta, hogy ne maradjak
örökre egyedül, hogy ne egyedül menjem el,
hogy még kialvó szemébe zárja szemem izsáki sugarát

Petneháza, Laskod, Mándok, Namény -
mondtam halkán - és felfigyelt, lélegzete lelassult,
az ujjak is hallgattak míg suttogva idéztem gyermekkorai tájait

Akkor, kezével kezemben, válogattam ki először és utóljára
a jót s a szépet – rábhagyott, Dachau-előtti emlékeiből gyúrva
tibeti útravalót a mennyei Jeruzsálembé induló hívő magyar haszidnak

Mint kibagyós imamalom, minden másfél percben
vagy búz szívdobbanásra alábbhagyott a hörgés, s a csendben,
mikor minden csodálatosan működött, beoptam, ami bátorítót csak tudtam

A közelgő sötétség fehérfény pitvarában,
rebbenő pillák és ránduló ujjak ősi párbeszédeiben úgy összeforrtunk,
hogy azóta csak érzem magam, mert a tükörben, akárhogy nézek is, csak őt látom

Prognózis (naprakész látteletek)

#1

nehézsúlyú pehelysúlyú;
bokáit csapkodja véresre
ujjába akadt szárnyaival

#2

kitért; csak a költészetben hisz
a kétségbeesés jó barátja
nem-et mondani ősz fejjel kezdett tanulni

#5

álmában is ébren van
ébren főleg álmodozik
reménye: gyakori állapotváltozás

#4

nem nagyon termékeny
lassú, rövidlátó, hosszútávra ír
túl előre vagy túl későn

#5

nemzetközi szólepkedő
ismeretlen versenyeken indul
lukás hálóval; eddig bajnokságot nem nyert

#6

celláján kívül friss levegőn egy ideig
még el-éldogélhet/iridogálhat
amíg eljönnek érte

Első magyar könyvem

*(közös születésnapunkra előre,
József Attila után, nagyon szabadon)*

*Hatászor tízéves lettem én
meglepetés e könyv, enyém?*

*csecse
becse:*

*ajándék melyet most kapok
s ba fültövemig ragyogok*

*bocsá
bocsá.*

*Öt évtizedem elszeelett
de végre ez is megjelent.*

*Az ám,
Hazám!*

*Itt lettem volna költő én
ezen a véres féltekén;*

*szerény
remény.*

*De nem lettem mert elmentem,
több mint egy ajtót betettem,*

*oda
Buda!*

*Úgy lett belőlem oktató,
emigráns magyar fordító*

*szegény
legény*

*magának író poéta
két azóta se bívott a*

*Haza
baza.*

*Lehet hogy ez itt már a rév,
a sivatagi negyven év*

*vége (s)
vége ?*

Ábécés bordsalékaimból

a
minek még elébe nézhetek:

a XXI. század

1. akkor már olyan öreg leszek, hogy bangosan, senkivel nem törődve
beszélhetek nyilvános helyeken;

2. már itt is van, és én semmit nem tudok elfelejteni ebből a
buszadikból; egyre többet emlékszem a középkorra, meg Ábrahám napjaira,
amint vendégeit várja, hogy bírül hozzák öregkorának felbolygatását, élete
örömet-gyászát...

á
tfolyt a magyarom
gyökértelen angolba
ott virít mint
hűtőházi paradicsom
piros de hígvérű
nem lélegzik,
fujtat... remélem eltart
a jövő életig...

ð
e még az emlékezés sem adatik meg
kivel? mikor?
úgy minden évtizedben,
mikor egyszer egyszer
itt ott véletlenül összebotlunk
mi
öregedő hazátlanok
hogyan is beszélhetnénk egy balatoni vakációról
amit mindannyian másként feled(t)ünk el

ð
e nem a rögök
hanem a ragok
mondják meg
ki vagyok

f
 elűrnak a versek
 esős hosszú éjszakákon
 megríkatják a fákat... de
 már semmi-senki mást
 nem...

n
 ehány fájó pontom:

Tiszaeszlár	Kisinyov	Hirosima
Abda	Babij Jar	Terezin
Szárászó	Dir Yasin	Oświęczim

kivájnám őket magamból
 de újabbak jönnek

n
 omád nép (volt) a magyar

ma már nem ád
 áldást
 nomád fiaira

m
 agyarán megmondja
 ki a magyar s
 ki a magyar abb magyar

n
 e reménykedj, hogy

reményt találsz e sorokban

reménytelen
 mint a költészet maga

leírt, rögzített, kipreparált
 dolgaink színe java
 nem ér föl
 egy nyakmelegítő
 sőbajjal
 és mégis
 csakis
 a szó marad